

ŽIVOT



ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

**MINISTRANTSKÝ
TÁBOR**

**Pozvánka
na farní ples**

Víkend uzdravení

**Pout'
mládeže**

**Společenství
maminek**

**tiráž****ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI****vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábrdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Otec Lubor, Václav Müller,
Pavla Oujezdská, Martina
Škrdllová, Kája Krejčí,
Maruška Zbořilová, Jakub
Oujezdský, Karel Komárek

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

250ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí farníci,

toto číslo je plné putování a duchovních zážitků, za což děkujeme
všem, kdo přispěli a přejeme vám advent plný požehnání.

Vaši redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

Duchovní slovo o. Lubora

Můžeme vnímat v adventu různé způsoby příchodu Krista. Třeba i z toho pohledu, že Ježíš mluví v evangeliu o svěřených hřivnách. Největší hřivna, která je nám svěřena, je naše vlastní duše. Dále jsou velkými, nám svěřenými hřivnami lidé v našem okolí. Zvláště jako velkou hřivnu musí brát manžel svou manželku, a naopak. Zde právě začíná velký problém, protože s největší pravděpodobností naprostá většina mužů nerozumí duši své ženy, bere ji spíše vnějškově a ani se nesnaží své ženě porozumět, nebo se do ní vžít.

Mnoho žen dnes nese trojí těžké břímě. První spočívá v úkolu a povolání k mateřství, druhé břímě spočívá v tom, že ženy jsou zklamány svými muži, kteří nenaplnili jejich očekávání a nejsou pro ně oporou. Třetí břímě je pro mnohé ženy boj o materiální zabezpečení rodiny v zaměstnání.

Je mnoho rodin, které ještě alespoň určitým způsobem fungují navzdory tomu, že muži zklamali, protože ženy matky se obětují často do krajnosti, mnoho pracují, s námahou vychovávají děti v dnešním prostředí, které třeba svými mylnými programy v televizi děti vede ke zlu a jejich výchovu kazí.

Měli bychom si těchto žen velmi vážit. Nemusí jít vždy o věřící ženy, často jsou to matky, které nemají dar víry, ale zdravý mateřský instinkt je vede k tomu, že dbají na výchovu mladé generace, chrání děti před zlem, vedou je k základním hodnotám lidskosti a slušnosti. Tento instinkt mají od Boha, aniž by o tom věděly. Vůbec bychom si měli vážit mnoha lidí, kteří v nepřetržitých provozech, v nemocnicích a jinde, plní své povinnosti, pracují pro celou společnost a jsou jejími živými hřivnami.

Bohužel většina manželů úplně zakope živou svěřenou hřivnu, kterou je jejich životní partnerka. Nevnímají totiž duši své ženy a to proto, že duchovním životem neprobudili svou vlastní duši v té nejhlubší dimenzi. Osvobození žen začíná tam, kde muži vedou denně hlubokou vnitřní modlitbu a mají z toho vyplývající správné vnímání reality celkově. Vliv živého obrácení k Bohu se pak projev i tím, že žena nebude vnímána jako kořist či služka, ale jako Boží obraz.

Otec Lubor

obsah

- 1 Duchovní slovo o. Lubora
- 2 Světlem těla je oko
Pozvánka na ples
- 3 Ministrantský tábor - Olešnice
- 5 Pout' mládeže - Štípa u Zlína
- 6 Víkend uzdravení
Společenství maminek
- 7 Miluška
- 8 Adventní úkoly pro děti
- 9 Josef 3.



Co můžeme zažít?



Milé děti!!

V období adventu se všichni připravujeme na oslavu narozenin Pána Ježíše. Advent je jako cesta. Na dlouhou cestu je potřeba dobře vidět. Mudrcům od Východu svítila kdysi na cestu betlémská hvězda kometa, aby nezabloudili. Za světlem té hvězdy došli až do Betléma a našli tam narozené Dítě - Ježíše.

Světýlkem na cestě vašeho letošního adventního putování budou také hvězdičky. A těmi hvězdičkami budou vaše dobré skutky a modlitby. Tak posvítíte nejen sobě, ale i lidem okolo sebe na cestu do Betléma.

Mnoho malých hvězdiček dá pak postupně dohromady jednu velkou a to bude znamenat, že Vánoce už jsou tady, že můžeme všichni s rozsvíceným srdcem slavit narozeniny Pána Ježíše.

Hvězdičky s adventními úkoly dostanete každou neděli při katechezi, nebo si pro ně můžete přijít do zákristie kdykoli jindy.

Vystřiženou hvězdičku přinesete další neděli do kostela a připevníme ji na nástěnku. Budeme se radovat, že velká betlémská hvězda ze samých dobrých skutků září víc a víc.

Jako znamení, že přibývá světla i v našem srdci, přineste si zase každou adventní neděli na mši sv. v 9:45 a také každé úterý svoje adventní lampičky. Pokud někomu od loňska nezbyla, může si vyrobit novou, materiál máme v zákristii. Kdybyste je někdy náhodou zapomněli doma, máme v kostele i lampičky „půjčovací“. Před mší přijďte s lampičkami zavčas do zákristie - uděláme společný průvod světla na naší cestě Adventem až do Betléma.

PO

Světlem tělu je oko

adventní rozjímání

Světlem tělu je Boží oko,
mé zřítelnice dávno by bez Něj
vyschly.

V Těle mnoho údů k Jeho slávě,
však k Vidění bdělé oko slouží.

Lidské zraky těkají po všem,
ve struzce nečistot se koupou.
Slepota ochromí rozum,
potácí se ode zdi ke zdi.

Ze špatné strany na Horu se
sápou
tělo Sinaje zdolat za jediný den.
Ze srázu padají s řevem,
pohledem do propasti se řítí.

Světlem Hory je Boží oko,
Naše zřítelnice k Němu vzhlíží
objímajíc pevně Tělo církve
a bdělosti oku je dáno Slovo.

Pozvánka na ples

Srdečně vás zveme na tradiční již 7. zábrdovický farní ples, který se uskuteční v pátek 27. 1. 2012. Místem konání je dobře známý sál v Domě rytířských ctností v Komárově.

K tanci a poslechu bude hrát Salónní orchestr Brno pod vedením Františka Školaře. Můžete se také těšit na další velmi „kvalitní“ program a ještě „kvalitnější“ občerstvení v proslulém bufetu.

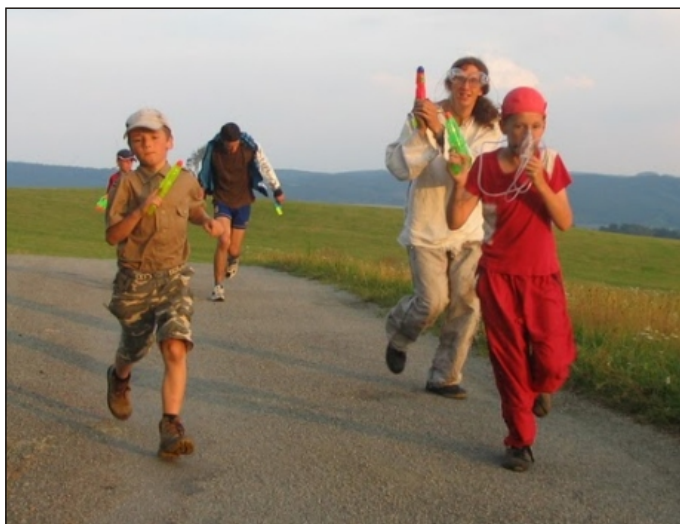


Ministrantský tábor - Olešnice 2011

Jak je již dlouhou a každoletou tradicí, i letos o prázdninách se náš ministrantský sbor vydal na tábor. Letošní ročník se od ostatních odlišoval především tím, že se konal na témže místě jako ročník předchozí - na chatě ČTU v lese za městečkem Olešnice.

Tématem letošního tábora se staly mimozemské myslící kultury. Naštěstí byly i přes hrozivě vyhlížející téma všichni účastníci více-méně humanoidní (tím myslím správný počet končetin na správných místech. O počtu a umístění očí, uší popřípadě různých antének nemluvím, jsme přece multikulturní farnost). Zástupci různých vesmírných kultur se sjeli a spojili, aby potřešli kosmické piráty, řádící tou dobou v lesích na česko-moravském pomezí. Nakonec se po mnoha obtížích (třeba noční přepad pirátského tábora, hlídaného mírně „obveselenými“ zloduchy oslavujícími úspěšný lup) povedlo piráty zlikvidovat.

Kromě toho probíhaly i aktivity mimo vesmírné téma - střílelo se ze vzduchovek, běhalo se po Olešnici, hrály se hry s lanem, někteří z nás zkoušeli pobyt pod mostem, jiní zase lezli na posed. A - jak už se stalo na ministrantských akcích tradicí - zpívalo se.



Vrcholem tábora byl dvoudenní výlet - cílem byla opuštěná štola nad obcí Štěpánov nad Svratkou - bohužel jsme po provedení geologického průzkumu podzemí (malachity a azurity) našli krajinu venku jinou, než když jsme lezli dovnitř - změnilo se počasí a přítomnost kondenzované vlhkosti v ovzduší prudce stoupla. Následovala příprava večeře ve vchodu do štoly, vrcholící totálním zadýmením vnitřních prostor nevím, jak se tam budou zimující netopýři orientovat, ultrazvuk jim asi nepomůže. Protože počasí vypadalo krajně nejistě, rozhodli jsme se zvolit nouzovou variantu nocoviště - verandu kaple nad obcí Švařec. Nakonec jsme se všichni vešli a

chráněni z boku masivní kamennou zdí a shora dřevěnou střechou uložili ke spánku.

Druhý den jsme se po cestě na chatu stavili u požární nádrže v blízkých Čtyřech Dvorech, kde proběhlo „drbání prasátek“. Nakonec jsme byli vydrbáni všichni, včetně těch co dali přednost pohodlí před hygienou a nechtěli se drbat vůbec. Porost kluzkých řas na dně však způsobil, že jsme opravdu odcházeli všichni, když ne umytí, tak alespoň namočení. Po obědě u bývalé vápenky (nikoli železné hutě, jak jsme si mysleli, ověřeno u pamětníků) jsme konečně utrmácení (poslední část pochodu by se dala poeticky nazvat „skal a stepí divočinou“) dosáhli cíle.

Na závěr zbývá poděkovat našim záchránkyním, kuchařkám Márince a Indošovi, bez nichž by se tábor změnil v krutý boj o přežití na suchém chlebě. Tolik tedy k letošnímu táboru, který si zaslouží být postaven do řady těch, na které se bude vzpomínat. *Jakub Oujezdský*

Pout' mládeže 2011 - Štípa u Zlína

Podzimní pout' je už od roku 2004 tradiční akcí zábrdovické mládeže. Formát zůstává téměř neměnný. Vyrážíme z nějakého místa, každý den ujdeme asi dvacet kilometrů, přespíme většinou na dvou farách a poslední noc už spíme na poutním místě. Co se tedy odehrávalo mezi 27. a 31. říjnem na trase Holešov Fryšták Všemina Štípa?

Jelikož jsem se připojil k poutníkům až první den odpoledne, na oficiálním srazu jsem chyběl a přišel jsem prý o neopakovatelné kreace mého staršího sourozence, který mnou pověřený zodpovědným vedením přepravy, dostavil se profesionálně pozdě a značně napnul nervy zbytku výpravy.

Během dne jsem se telefonicky informoval o stavu pouti a dovolal se zrovna v době, kdy poutníci dleli na nádraží v Kojetíně a zpestřovali společenským dlouhou chvíli hudební produkcí, která pronikla sluchátkem až ke mně. Byl to opravdu neopakovatelný kulturní zážitek.

Když jsem se k poutníkům konečně připojil, našel jsem je spokojené a nepříliš unavené na Fryštácké faře. Měli ještě dost sil na to, aby zorganizovali pátrací akci a našli Cajzlův mlýn. Ani jedna z našich bystrckých kamarádek se nepochlubila tím, že jsou z mlynářské rodiny, ale odteď už je nám vše jasné a tohle prostě neukecají.

Prvního dne večer došlo k další z nekonečné řady blamáží, což jsou situace kritické i komické a bez nich by to nebylo ono. Ta, kterou chci popsat, se zrodila při přípravě referátů o svatých. Když totiž Kuba prohlásil, že dnes večer nám poví něco o Janu XXIII., vydal jsem těžko popsatelný skřek a můj zlomyslně-sarkastický smích trval ještě hodnou chvíli. Pak jsem pohotově vytasil svůj referát o Janu XXIII. a večerní povídání se tak stalo jakousi neplánovanou týmovou spoluprací.

Druhý den byl celkem pohodový. Nejprve jsme využili mapu z roku 1997 k prolézání novotou vonící vilové čtvrti a zhruba první hodinu jsme svoji pozici znali jen přibližně. Cesty, po kterých jsme šli, byly neznačené, ale nakonec jsme se dostali, kam jsme potřebovali. Minuli jsme při tom pasivní dům, na jehož zahradě jsme marně hledali aktivního psa.

Tématem toho dne byla radost. Ta opravdu naplňovala naše srdce a šlo se nám příjemně a lehce, takže do Všeminy jsme dorazili celkem na čas. Řidičská sekce, se kterou jsme se setkali, nás upozorňovala na srdečnost a pohostinnost pana faráře, ale výsledek daleko předčil naše představy. Když jsme přišli na místo, zabíjačková polévka už vychladla. Její konzumaci jsme tedy museli odložit na dobu po večerní mši (dětské), které jsme se účastnili a dozvěděli se například pravý význam zkratky UFO, což je podle místního výkladu zkratka pro anděla a znamená Ustavičně Fungující Ochránce.

Po mši srdečnost a pohostinnost pokračovala. To v praxi vypadalo tak, že jsme byli zcela odstaveni od vaření a měli zajištěnou plnou penzi. Večer jsme strávili v rušné politické debatě, při které jsme probrali všechno možné a jako vždy se nedobrali žádného výsledku.

Ráno a dopoledne třetího dne mohu opět popsat jen velmi těžko, protože jsem nešel s hlavní skupinou. Ale nestěžuji si na to, neb jsem tuto část dne strávil v příjemné společnosti a nadto se ještě skvěle (přiznávám, že trochu zlomyslně) pobavil na účet jistého kytaristy. Stal jsem se členem automobilní sekce a spolu s Márinkou jsme byli ve Štípě jako první z poutníků. ►►





►►► Pan farář nebyl ještě přítomen, ale ujala se nás jedna ze sester karmelitánek a s ní jsme vše vyřídili. Nato jsme se vydali naproti hlavní skupině poutníků, což je tradiční povinnost řidičů, aby se taky prošli a celý den jen nezháleli. Stihli jsme i rozjímání a debatu nad tématem dne, kterým byla Vytrvalost.

Přitom jsme se v prudkém kopci křížovali s mladíkem s kytarou. Ptal se na cestu a vychrlil název cílové destinace, která podle mého povědomí byla hodně daleko. Ani já a ani Mária jsme však neměli při sobě mapu, a tak jsme ho odkázali na nedaleký rozcestník, který jsme před pár minutami míjeli. A tak jsme v klidu pokračovali v debatě.

Prošli jsme obcí Kašava, vystoupali trochu do kopce a narazili na naše kamarády. Teď už jsme tedy šli pospolu a vraceli se do Kašavy.



A koho nevidíme? Do prudkého kopce stoupal toho dne již podruhé náš dobrý známý kytarista se sebevědomým prohlášením, že „už se našel“. Myslím, že téma vytrvalost bylo toho dne opravdu případné.

Kolem oběda se k nám spolu s rodiči připojil i nejmladší účastník pouti, který byl však v této „prestižní soutěži“ jen těžko překonatelný. Téměř čtyřměsíční Šimon Klouček sice neušel ani metr, ale přesto ho považujeme za plnohodnotného poutníka, neboť o sobě dával znát a zaměstnával maminku, tatínka i obě tetičky.

Jeho touha po pohybu je vyjádřena velice specificky, a když se s ním kdokoliv pokusí zastavit, Šimonova nespokojenost narůstá do povážlivých mezí (řev). Za nějakých dvacet let může pouť úspěšně vést a motivovat ty, kdo budou umdlévat (tentokrát už řevem artikulovaným).

K večeru jsme dorazili do Štípy a ubytovali se. Při vaření bramborové kaše jsme dospěli k názoru, že by jí firma Vitana měla přejmenovat na Vulkán a místo slova porce by se dole na sáčku mělo objevit slovo Erupce. Na úvod je třeba poznamenat, že všichni pověření vařením nebyli v tomto oboru žádnými zelenáči, ale tohle asi nečekali. Když jsme totiž kaši vsypali do vody, obsah hrnce málem skončil na stropě.

Večer jsme se sešli k modlitbě v malé kapličky v přístavku u kostela a vzpomněli i na ty, kteří s námi jet a jít nemohli a museli z různých důvodů svoji účast odříci. Náš kolektiv byl letos opravdu trochu zúžený. Na jednu stranu to nebylo na škodu, ona i ta těsnější atmosféra má něco do sebe, ale na druhou stranu nám někteří lidé opravdu chyběli a tímto prohlašuji, že se na ně těšíme příští rok.

A co se dělo poslední čtvrtý den? Dopoledne jsme navštívili mši svatou v poutním chrámu, který byl našlapán až po střechu, a to i velkým množstvím mladých lidí a dětí. Každého asi v tu chvíli napadlo, že by bylo hezké, abychom takový obrázek mohli vídat po celé naší zemi.

Závěr pouti už se nesl v tradičním duchu. Oběd, balení, loučení, rozjezd domů. Myslím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že letošní pouť se opět vydařila. Ono se to píše do takovýchto článků skoro vždycky, ale taky to bývá vždycky pravda. S lidmi, kteří se tam letos sešli, se setkávám už nějaký ten pátek a zatím se mi ještě nestalo, že by se mi s nimi někde nelíbilo nebo že by se s nimi něco nevydařilo.

A to je jeden z dalších přínosů pouti. Nezažijete tam jen řadu duchovních zážitků a kopec srandy, ale ocitnete se i v mnoha situacích, kdy víte, že se na druhé můžete spolehnout. A tak přeji všem účastníkům, abychom tu pohodu a styl vztahů, jaké pěstujeme na pouti, dokázali přenášet i dál. Do škol, do rodin a vůbec do svého každodenního života.

Víkend Uzdravení a naděje s Immaculée Ilibagizou aneb krásné zážitky z pobytu v USA

Už je to více než tři měsíce, co jsem šťastně přistála na letišti v Lincolnu v Nebrasce, městě, které se na rok stalo mým novým domovem. Od té doby se mi toho tady přihodilo tak moc, že by nestačilo ani celé vydání farního časopisu, kdybych tu měla vše jmenovat. Jsem ale moc ráda, že se s vámi mohu podělit o mimořádně krásný zážitek z minulého víkendu.



Dostalo se mi totiž radosti strávit víkend v přítomnosti Immaculée Ilibagizy, která díky své víře v Boží lásku a pomoc dokázala přežít genocidu ve Rwandě. Obrovský masakr se odehrál v roce 1994 a zemřelo při něm více než jeden milion lidí, včetně většiny členů rodiny Immaculée. Během hrozivého vraždění, které zuřilo všude kolem, se ukrývala společně s dalšími sedmi ženami v malé koupelně, kde se denně modlila až 27 růženců. V těsném prostoru, kde se nesmělo promluvit ani slovo, protože vrazi byli všude kolem, strávila celé tři měsíce. Když konečně mohla vyjít na denní světlo, zjistila, že jsou všichni její příbuzní mrtví. Kromě ní přežil jen starší bratr, který byl na studiích v zahraničí. Svůj příběh Immaculée popisuje v knihách *Přežila jsem* a *Odpustila jsem*, které jsem obě četla už doma v České republice. Když jsem se pak před nedávnem dozvěděla, že tady v Lincolnu Immaculée povede duchovní obnovu s názvem *Uzdravení a naděje*, neváhala jsem a hned jsem se na ni přihlásila. Níže popisuji své zážitky ze setkání s Immaculée tak, ►►►

Společenství maminek

V minulém čísle časopisu se ve výčtu pozapomnělo na společenství maminek s dětmi. Možná se tak stalo, protože nemáme pravidelný den. Setkávání domlouváme podle našich možností. S ohledem na doktory a různé kroužky s dětmi je přizpůsobujeme volnému místu v týdenním harmonogramu, který následně ladíme dohromady. Každé setkání se také koná jinde, setkáváme se v rodinách. Pozvání do rodin jsou o to vřelejší a rodinné prostředí nás více ztmeluje :) Naše schůzky mívají charakter návštěvy, při které se také společně modlíme tzv. Modlitby matek, povídáme o radostech a starostech s dětmi či vyměňujeme recepty na různé dobroty :) Nutno dodat, že na sebe myslíme také v modlitbách - jsme spolu rády a máme se rády :) Občas setkání zpestříme společným výletem, procházkou, návštěvou dětského hřiště. Začátkem listopadu, při příležitosti vzpomínky na věrné zesnulé, pro nás o. Lubur sloužil mši svatou.

V Čenstochovské kapli jsme vzpomenuli také na ostatní maminky a děti, které s námi v dané chvíli nebyly. Přítomné děti mši svatou zvládly na jedničku s hvězdičkou, měly jsme z nich velikou radost!! Dopoledne jsme pak zakončily procházkou a společnou modlitbou za zemřelé na židenickém hřbitově.

Rády mezi sebou uvidíme nové tváře, máte-li tedy zájem, ozvěte se na mail"

martina@skrdla.net

nebo

Luciegruzova@seznam.cz

kde vám poskytneme více informací a zodpovíme případné dotazy :)

Na setkání s vámi se těší a za podpůrné modlitby od Vás, farníků, děkují maminky s dětmi: Marťa s Leňulkou, Lucinka s Davidkem, Petříkem a Sárinkou, Jiřinka s Terezkou, Maruška s Kubíkem, Verča se Šimonkem, Liduška s Martínkem a Liduškou, Míša s Davidkem, Pavla s Honzíkem, Jana s Klárkou, Magda s Nelinkou a Lukáškem, Pavla s Viki a Valinkou.



►► jak jsem je zachytila bezprostředně po návratu z obnovy.

„Nádherný víkend plný Boží přítomnosti je zdánlivě za mnou. Včerejšek a dnešek strávený v přítomnosti Immaculée Ilibagizy se zapsal hluboko do mého srdce. Být blízko Immaculée je jako být blízko nebe. Je plná víry, naděje a lásky. Má moc uzdravovat zraněné. Lidé chodí za Immaculée se všemi svými zraněními a Immaculée všechny jejich starosti obejme a v modlitbě odevzdá Bohu a Marii, které tolik důvěřuje.

Být s Immaculée znamená být s osobou, která je tak blízko Božímu království a touží, abychom i my měli obrovskou víru v Boží lásku k nám. Pak totiž dokážeme odpustit druhým - pochopíme-li, že je tu někdo, kdo nás neskutečně miluje a chce pro nás jen dobro. Immaculée vyzývá, abychom Boha žádali o dobré věci, protože Bůh naše prosby vyslyší. Na příkladě jedné přítelkyně to ukázala: tato přítelkyně byla sama, neměla muže a byla z toho smutná. Prosila Boha, aby už jí někoho poslal, že stačí, aby ji miloval, ať klidně pije nebo cokoliv, hlavně ať je tu nějaký muž, který ji bude milovat. A Bůh jí opravdu dal přesně, o co prosila. Poslal jí muže, který ji miloval, kromě toho ale pil a bil ji. Immaculée zdůrazňuje, že máme milovat i tyto lidi - ty, kteří se chovají hrozně, ale to neznamená, že máme Boha žádat, aby nám někoho takového poslal. Chtějme pro sebe vždy to nejlepší a prosme o to. A máme-li víru, vše dostaneme. Vždyť to Bůh slíbil a chce nám dát jen to nejlepší.

Na závěr nám Immaculée plna pohnutí toužila předat jednu důležitou radu do života: Když někdy v životě přijde situace, kdy si musíte vybrat mezi "being kind" (být laskavý) a "being right" (být spravedlivý), vyberte si být laskavý.

Má nová přítelkyně Immaculée začala přátelství, které přesahuje víkend, který právě končí."

Marie Zbořilová

MILUŠKA

Většině těm, kteří ji na chodbách, v jídelně nebo v zahradě potkávají je paní Miluška Ihostejná. Bohužel jsou i takoví, kteří se setkání s postiženou starou paní spíše vyhýbají. To proto, že jim vadí její jinakost. Co je jim po tom, že v mládí prodělala dětskou obrnu s následky nesrozumitelné mluvy. Navíc jí brzy zemřela maminka, a tak se opuštěného, posmívaného děvčete ujala její teta. Teď už obě ženy žijí v domově seniorů a čekají na...

Miluška svým zvláštním způsobem k několika lidem přilnula. Je spokojena, když s nimi odpoledne chvíli posedí, mlčí, a když se jí někdo zeptá, co bude k večeři, nebo jak jí chutnal oběd, případně jestli dopoledne v terapeutické dílně vyšívala, je šťastná. Nedávno se Milušky ptala paní Ludmila, jestli věří v Boha. Podivným způsobem zakroutila hlavou, z čehož se nedal vyčíst souhlas ani odmítnutí. Paní Ludmila se nedávno pokusila předříkávat jí Otčenáš, ale co vycházelo Milušce ze rtů, se modlitbě moc nepodobalo. Nicméně ji náš Pán obdaroval láskou. Miluška ví, že paní Ludmila má špatné spaní, a tak ji při rozchodu v podvečer hladí po ruce a ujišťuje ji, aby se dobře vyspala, že za ni bude ráno cvičit. To ujištění několikrát opakuje. Nenahrazuje tím slova: já se budu za vás modlit?

To Miluščino gesto a ujištění, že bude za paní Ludmilu cvičit, mi připomnělo homilii, v níž vyprávěl jeden kněz o komediantovi, kterého v máji přistihl před oltářem Panny Marie dělat všelijaké, zdánlivě v kostele nepatřičné kejkle. Na knězovu otázku, co to má znamenat, odpověděl kejklíř, že se modlit neumí, a tak Svaté Panně chce dát to nejlepší, co umí. Stejně tak Miluška. Není přimluvnou prosbou k našemu Pánu o dobrý spánek pro paní Ludmilu ono: já BUDU ZA VÁS CVIČIT? Vždyť netušíme, co se v lidském mozku děje a jak se může láska projevovat...

Vám

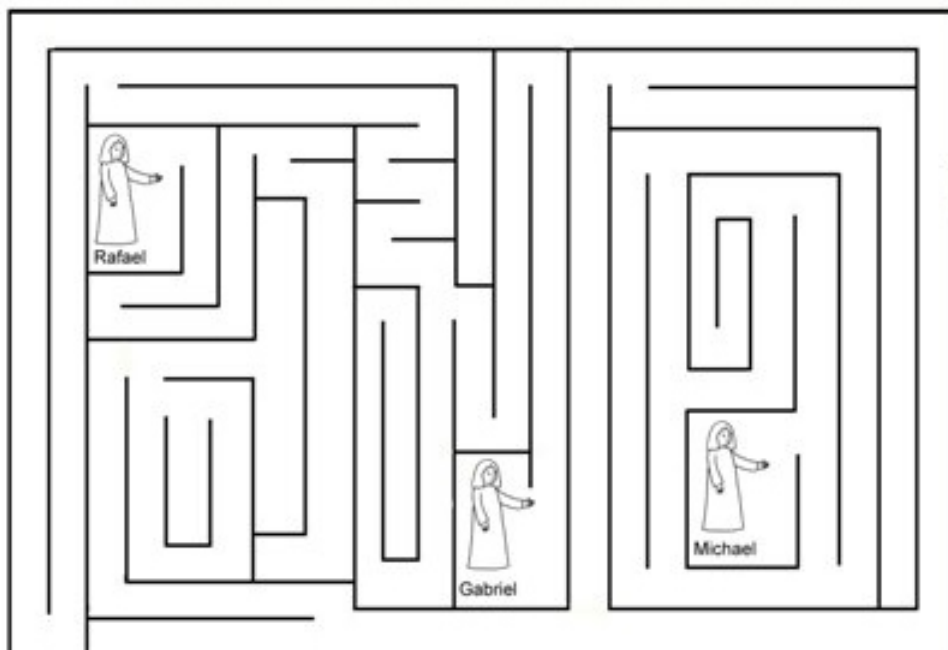
ADVENTNÍ PŘÍBĚH

JEDNOHO DNE PŘIŠEL K MARIÍ  POSEL OD BOHA,
 GABRIEL. OZNÁMIL JÍ, ŽE JI BŮH VYVOLIL, ABY SE STALA
MATKOU SPASITELE.  SE NEJDŘÍVE POLEKALA, PROTOŽE
JEŠTĚ NEBYLA . ALE VĚŘILA BOHU, PROTO MOHLA ŘÍCI:
"JSEM SLUŽEBNICE PÁNĚ, AŤ SE STANE, CO JSI ŘEKLI!"
 TAKÉ  ŘEKL, ŽE I JEJÍ PŘÍBUZNÉ ALŽBĚTĚ SE BRZY
NARODÍ , KTERÉ DLOUHO NEMOHLA MÍT.  SE TEDY
ZA NÍ VYDALA, A KDYŽ SE SETKALY, ALŽBĚTA JÍ ŘEKLA:
"JSI ŠŤASTNÁ, ŽE JSI UVĚŘILA TOMU, CO TI ŘEKL BŮH."
KDYŽ SE  VRÁTILA A JOSEF ZJISTIL, ŽE ČEKÁ ,
PŘESTOŽE JEŠTĚ NENÍ JEHO , BYL Z TOHO  A
CHTĚL SE S  ROZEJÍT. ALE V  K NĚMU PROMLUVLIL
 A ŘEKL MU: "JOSEFE, NEBOJ SE K SOBĚ  VZÍT.
, KTERÉ OČEKÁVÁ, JE OD BOHA. BUDE SE JMENOVAT
----- A PŘICHÁZÍ ZACHRÁNIT SVĚT.

www.deti.vira.cz

Jednoho dne k Marii přišel posel od Boha - anděl _____. Oznámil jí, že ji Bůh vyvolil, aby se stala matkou Spasitele.

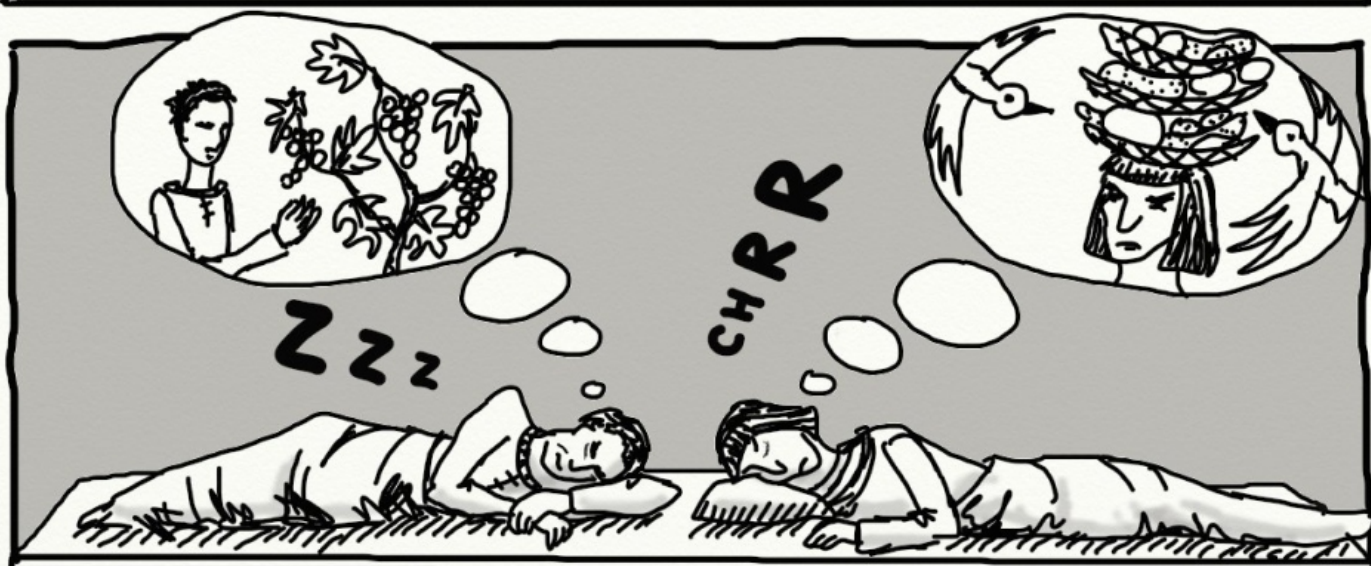
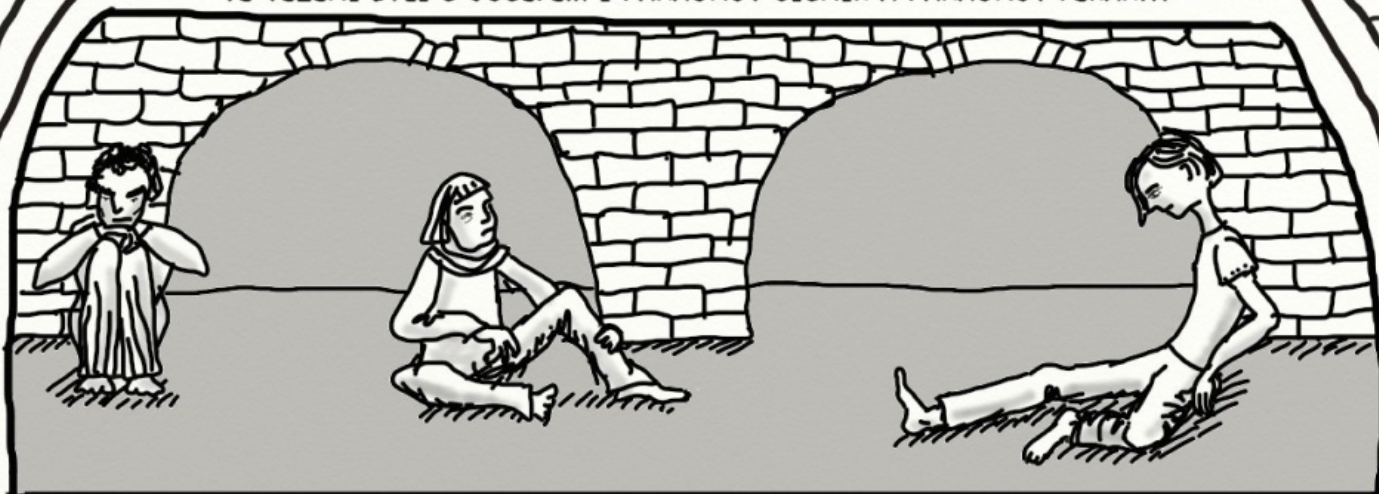
Najdeš správnou cestu a zjistíš jméno anděla, který Pannu Marii navštívil?

www.deti.vira.cz

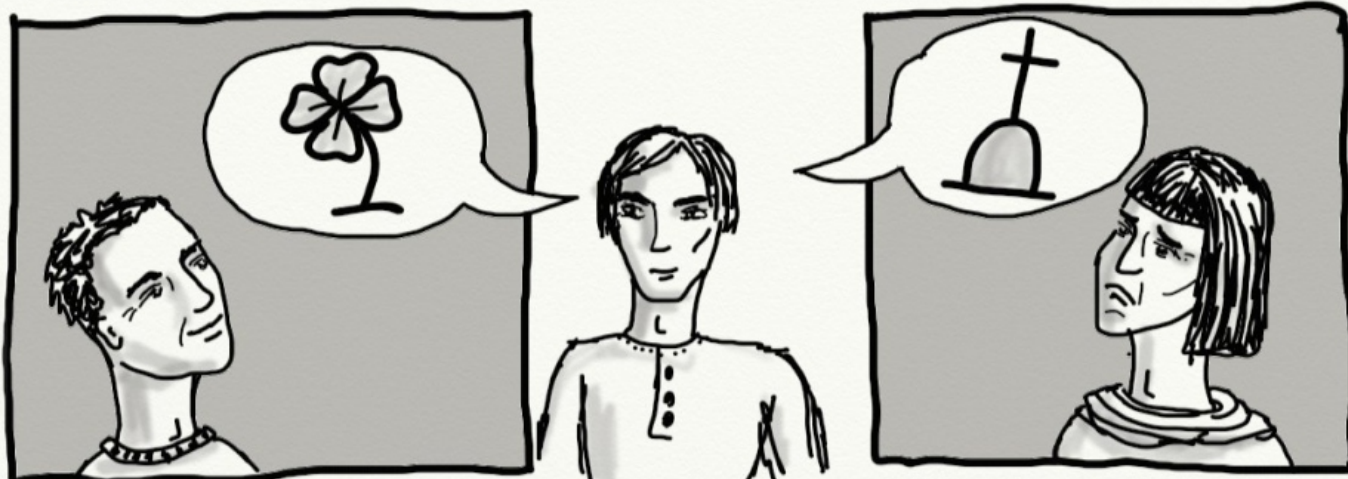
JOSEF 3.

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLÉ
TEXT A OBRÁZKY K.S.

PUCIFAR DAL SVÉHO OTROKA JOSEFA VSADIT DO VĚZENÍ.
VE VĚZENÍ BYLI S JOSEFEM I FARAONŮV ČÍŠNÍK A FARAONŮV PEKAŘ...



JEDNÉ NOCI MĚLI OBA MUŽI ZVLÁŠTNÍ SNY. ČÍŠNÍKOVI SE ZDÁLO O VINNÉ RÉVĚ SE TŘEMI VÝHONKY ZE KTERÉ PŘIPRAVIL ČÍŠI PRO FARAONA. PEKAŘI SE ZDÁLO, ŽE NESL FARAONOVĚ TŘI KOŠE S PEČIVEM. SLÉTLI SE ALE PTÁCI A ZOBALI Z NICH. RÁNO SNY VYPRÁVĚLI JOSEFOVI A TEN JIM JE VYLOŽIL.



"ZA TŘI DNY TĚ FARAON PROPUSTÍ NA SVOBODU." "I TEBE ZA TŘI DNY VYVEDE FARAON Z VĚZENÍ, ALE TY PŘIJDEŠ O HLAVU." VŠECHNO SE STALO TAK, JAK JOSEF PŘEDPOVĚĎEL.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ